

ESITTELYSSÄ

KENNEL EFKERIA'S

teksti Riitta Turkkila & Ulla Perasto,
kuvat Riitan arkistosta

Olen aina rakastanut eläimiä, mutta vanhempani eivät antaneet minun ottaa omaa koiraa, joten ulkoi-lutin kaikki Haagan koirat. Kuuluisin niistä oli Tuula Ingnatiuksen bostoninterrieri. Vuonna 1984 vein Jaska-marsuni lopetettavaksi pien-eläinklinikalle. Istuin siellä pää painuksissa itkien, kun ruskea dobberityttö painoi puikkonokkansa jalkojeni päälle ja katsoi minua lohduttavasti ruskeilla silmillään. Sillä hetkellä syttyi rakkauteni dobermanniin, joita olin aina salaa ihailnut, mutta en koskaan ollut itse ajatellut omistavani niin "vaarallista" koiraa. Kotiin päästyäni sanoin avomiehelläni, että haluan dobermannin, eikä siihen ollut hänellä mitään sanomista. Katselin ilmoituksia Helsingin Sanomista, ja niin sitten lähdettiin "katsomaan" pentuja Dufas-kenneliin. Suureksi surukseni ensimmäisellä omalla koirallani Dufas Brunolla oli synnynnäinen sydänvika ja se kuoli jo 2-vuotiaana. Mutta rakkaus doberria kohtaan jatkui. Tällä hetkellä minulla on 2-vuotias dobberinarttu ja 4-vuotias kääpiöpinslerinarttu. Perheeseeni kuuluu myös 14-vuotias Jori-poika.

Kennelnimeni tulee toisesta suuresta rakkaudestani Kreikasta. Siellä lomaillessani kuulin kauniin laulun Efkeria Mou, joka tarkoittaa 'tulevaisuuteni', ja siitä sain idean. Kaikilla kasvateillani on kreikkalaiset nimet. Olen kasvattanut myös kaksi kääpiöpinseri-pentuetta, ja se on toinen rotuni.

KASVATTAMISESTA

Ensimmäinen pentueeni syntyi 1994. Kasvattamisen aloitin ikään kuin vahingossa, kun näyttelyissä hienosti pärjännyttä urostani Flaidis Franco kysyttiin jalostukseen. Olin käynyt kasvattajakurssin ja minulla oli kennelnimi, joten sovittiin, että pentue tulee minun kennelnimelleni. Flaidis Franco onkin kaikkien pentueitteni isä tai isoisä; sillä on 30 pentua ja 10 "lastenlasta".

Jalostuskoirien valinta ei ole helppoa. Nartun pitää olla ehdottomasti terve, hyvähermoinen ja avoin.

Uroksen valintaan pätevät samat kriteerit. Terveys on kuitenkin tärkein, luonne ja kauneus ovat plussaa. Ihanne olisi käyttökoira, joka olisi myös kauris. Suomalaisella kasvattajalla on paljon vastuuta. Itse olen lisäksi SDY:n sitoumuskasvattaja ja joskus tuntuu, että me sitoumuskasvattajat emme voi tehdä mi-

Riitta Ranskassa pennunhakumatkalla kesällä 2000.

tään ilman lupaa, ja muut voivatkin tehdä sitten ihan mitä vaan.

Minulla on valitettavasti ollut paljon epäonnea koirieni kanssa. Ensimmäinen narttuni Schönhill Daisy jäi auton alle jo neljän kuukauden iässä ja sen lonkka murtui. Siitä ei koskaan tullut näyttelykoiraa. Yritin teettää sillä pennut, mutta eihän se ensikertalaisilta onnistunut, kun itsekin olin ensi kertaa astuttamassa koiraa. Onneksi, sillä myöhemmin koira kuoli maksasairauteen. Pahimmat taikaskut sattuivat 1998 Maailmannäyttelyn aikaan. Ensin kuoli urokseni Franco, ja viikon kuluttua siitä kuolivat onnettomuudessa voitokas kasvattini Efkeria's Athene sekä A-pentueen emä Deluca's Amanda. Kaamea kokemus oli myös, kun menetin Aden pennut syksyllä 2000, sekä viimeinen nyt jouluna, kun Efkeria's Adelfi kuoli yllättäen.

Nyt minulla on tuontikoira Ranskasta de Diemar -kennelistä, ja Xena tulee olemaan seuraavan

Flaidis Franco

pentueeni emä v. 2002. Pennunhakumatkalla Ranskassa valintaa tehdessäni mietin, minkälaiseen pentuun rahkeeni riittävät (yritin valita rauhallisen yksilön). Kuusi narttua juoksi pentulaatikossa, ja valinta oli todella vaikea. Sekä pentujen emä että isä olivat käyttökoiria, ja minä olin hakemassa näyttelykoiraa ja jalostusnarttua kenneliini. Koiran piti siis olla kaunis ja terve. Valintani tehtyksi kasvatustajat kysyivät monta kertaa, olenko aivan varma, mistä päättelin, että olin tehnyt hyvän valinnan... Kai se koirasilmä on vuosien varrella kehittänyt.

Efkeria's Adelfi

Viime vuonna Suomessa rekisteröitiin vain 75 pentua. Luku oli kaikkien aikojen alhaisin, mutta toivottavasti me kasvattajat jaksamme uskoa myös suomalaiseen dobermanniin. Mielestäni olemme kyllä kilpailukykyisiä maailmalla; onkohan tämä taas itsetuntokysymys?

KASVATEISTA

Efkeria's-kennelissä ei harmi kyllä ole vielä yhtään valiota. Vaikka itse sanonkin, niin se ei johdu siitä, että koirat olisivat huonoja. En vain ole saanut myytyä koiria sellaisille ihmisille, jotka harrastaisivat pk-lajeja. Näyttelyissä Efkeria's-koirat ovat menestyneet hyvin. Suurin hetkeni oli vuonna 1996, kun Apentueeni nuori lupaava narttu Efkeria's Athene voitti erikoisnäyttelymme. Näyttelyssä oli 250 koi-

raa ja tuomarina Ottmar Vogel. Samana vuonna Messarissa herra Wiblishauser valitsi saman koiran nuortenluokan kauneimmaksi ja PN2:ksi. Oma narttuni Efkeria's Adelfi oli nuorten luokan toinen ja PN4. Rosa voitti monet näyttelyt ollen Virossa VSP. Uroksista Efkeria's Bukefalos ja Baccus olivat komeita uroksia ja oli harmi menettää nämä koirat liian aikaisin. Joensuussa asustava Efkeria's Bartholomeus kilpailee jäljellä. Toivon, että vielä jonain päivänä olen valiokoiran kasvattaja!

PENTUJEN HOITAMISESTA

Kasvatukseni on ollut pienimuotoista kotikasvatusta ja pennut syntyvät kerrostalossa. Ne joutuvat

elämään heti keskellä asumisen ääniä, pyrin kuitenkin eristämään ne omaan huoneeseen kolmeksi ensimmäiseksi viikoksi. Ensimmäinen viikko on raskain, se menee kuin horteessa pentulaatikossa asuen - nukun ja syönkin siellä. Kolmen viikon ikäisenä aloitan lisäruuan antamisen, ja sitten saavat jo uteliaat ostajatkin tulla katsomaan pentuja.

Tarkistutan pentuni eläinlääkärillä aina ennen luovutusta. Kun pentu lähtee uuteen kotiin 7-viikkoisena, soitan heti seuraavana päivänä, miten yö on sujunut. Toivon, että minulle kerrotaan pennun kuulumiset ja minulle voi soittaa vaikka keskellä yötä, jos pennulla on jokin hätä. Pyrin myös järjestämään parit pentutreffit. Yhteydenpito on tietysti paljon kiinni myös ostajasta. Toisten kanssa ollaan enemmän tekemisissä ja toisista tulee jopa ystäviäkin. Jouluna muistan aina kasvattajani postikortilla.

PENNUNOSTAJISTA

Usein pentu valitsee ostajansa, niin minusta ainakin tuntuu. Itse suosittelen ensikertalaisille rauhallisempaa narttupentua, jos nyt dobermannipentua koskaan on rauhallinen. Joskus on ollut vaikea selittää ostajalle, ettei dobberi taida olla juuri heidän koiransa.

Efkeria's Athene

Efkeria's Bukefalos

En mielelläni myy pentua yksinhuoltajalle, jolla on pieniä lapsia, enkä myöskään vanhoille ihmisille "pihavahdiksi", koska dobberin tarvitsee paljon liikuntaa ja virikkeitä ja se on aina peruskoulutettava. Mutta kuuntelen mielelläni ostajan kertomuksen ensin, ennen kuin teen päätökseni myymisestä. Välillä tuntuu siltä kuin olisin joku poliisi, kun joudun tekemään aika henkilökohtaisiakin kysymyksiä ventovieraille ihmisille. Kaikesta varovaisuudesta huolimatta pentu vaihtavat joskus kotia, ja se on aina takaisku.

Itse olen intohimoinen näyttelyissä kävijä ja olen aina innoissani, jos joku ostaja on kiinnostunut näyttelykoirasta. Toki toivon, että pentujani ostaisivat myös pk-harrastajat. Nykyisen narttuni kanssa treenaan itsekin jälkeä ja toivon saavani BH-kokeen suoritettua, ja sitten suuntaan vihdoinkin ensimmäisiin kisoihini.

DOBERMANNIN LUONTEESTA

Luonteesta voisin kertoa paljonkin, toiminhan monta vuotta pentukouluttajana Oulunkylän majalla. Olin välillä hieman huolissani, kun pentutkaan eivät antaneet koskea itseensä - toivottavasti ollaan menossa parempaan suuntaan. Dobberin tulisi olla rohkea, varma ja avoin, mutta ei mielitelevä. En tarkoita, että dobberin tarvitsisi olla kovempi, mutta lisää itsevarmuutta luonteeseen tarvittaisiin.

Mielestäni dobberin ei sovi kaikille. Se on aina koulutettava ja käyttökoirarotu kun on, olisi myös suositeltavaa harrastaa sen kanssa jotain pk-lajia, jotta välttyisimme koiran turhautumiselta. Dobberia ei kävelemällä väsytetä, vaan se tarvitsee paljon liikuntaa ja myös vapaana juoksemista, ja silloin on hallittava koiransa. Itsellenikin on välillä haikea mieli kun ajattelen, etten ehkä kohta enää voi ottaa dobberia jalkavaivajeni takia.

SAIRAUKSISTA

Kaikkien tulisi käyttää jalostukseen vain terveitä koiria. Pevisa on hyvä asia, mutta tällä hetkellä suurin huolenaiheeni on kardiomyopathia ja muut sydänsairaudet, jotka ovat tulleet minulle omakohtaisestikin tutuksi kahden koiran kanssa. Suomeen on tullut paljon koiria Euroopasta, missä terveystiedot eivät ehkä ole aina ihan varmoja. Onneksi Suomessa on huippueläinlääkärit ja täällä voi luottaa tietojen aitouteen. Myös suomalainen kasvattaja on vastuuntuntoinen ja

Efkeria's Bartholomeus

asiansa osaava, ja meillä on apunamme Kennelliitto ja oma rotujärjestö.

HÄNNISTÄ

Tämä on ollut suorastaan mieliaiheeni erilaisissa koiratapahtumissa. Itse rakastuin luppakorvaiseen dobberiin, mutta kieltämättä dobermanni on uljas näky ja koirien "kunkku" näyttelykehissä pystyine korvineen ja tyvistettyine häntineen. Pitkähäntäinen versio on kuin eri rotu. Mutta kaikkeen tottuu, enkä minä aio rotua vaihtaa hännän takia. Itse kiellosta olen kyllä sitä mieltä, että monet koirat joutuvat elämänsä aikana kärsimään enemmän kipua kuin hännäntypistys niille aiheuttaa. Korvien tyvistys on jo toinen juttu, ja sitä olen vastaan.

Olen kasvattanut vain neljä pentuetta, joista kahdella on tyvistetyt hännät ja kahdella pitkät. Yhtä mukavia ne kaikki olivat, ja kaikki myös menivät kaupaksi. Aion kasvattaa dobbereita edelleen ja olen kuullut muiltakin kasvattajilta, että kysyntää pitkähäntäisillekin pennuille tuntuu olevan.

LOPPUSANAT

On ihanaa katsella, kun omat kasvavat kehittyvät, ja ihmiset rakastavat koiriaan. Tämän harrastuksen myötä olen myös saanut uusia ystäviä ympäri maailmaa. Ikävintä on, kun kasvatti kuolee tai joutuu huonoon kotiin. Mutta kaiken kaikkiaan olen saanut tästä enemmän positiivisia asioita ja tämä on kivaa, enhän muuten tätä tekisi. Vuosien varrella olen lisäksi toiminut Suomen Dobermannyhdistyksen hallituksessa, näyttelytoimikunnan puheenjohtajana, Oulunkylässä pentukouluttajana ja monessa muussa ja tiedän, että harvoin kiihosta kuuluu. Itse olen nyt päättänyt vetää henkeä ja lähetäänkin kaikille yhdistyksen touhukkaille ihmisille terkut: tsemppiä!!

Lopuksi lähetän lämpimät terveiset kaikille kasvateilleni sekä kiitokset rakkaille ystäville, että olen saanut tutustua teihin ihanan yhteisen harrastuksemme dobermannin kautta - jatketaan samaan malliin!

Efkeria's Chariklia

Efkeria's-pentueet:

1994 A-pentue: Flaidis Franco - Deluca's Amanda

1996 B-pentue: Flaidis Franco - Optimistic Raspberry

2000 C-pentue: Hainide Dorn-Donovan - Efkeria's Bakaliara

2000 D-pentue: Del Citone Bruno - Efkeria's Adelfi